

Vyvěšeno dne: 30. 7. 2026
Svěšeno dne: 13. 8. 2026

Hana Kučerová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Ondřeje Bartoše v právní věci žalobce: **Jan Poledna**, zast. Mgr. Bc. Karolínou Andrákovou, advokátkou se sídlem Bratří Čapků 690/8, Valašské Meziříčí, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2026, č. j. 8 A 16/2026-12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem se žalobce domáhal ochrany proti postupu žalovaného, který podle něj spočíval v tom, že jej žalovaný ve lhůtě 30 dnů nevyrozuměl o tom, jak naložil s jeho podnětem ze dne 19. 11. 2025. Tímto podnětem se žalobce domáhal zahájení řízení z moci úřední o prohlášení nicotnosti usnesení Drážního úřadu ze dne 18. 11. 2025, č. j. DUCR-38299/25/DI, jímž bylo přerušeno řízení o jeho žádosti o informace podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalobce tvrdil, že výslovně požádal, aby jej žalovaný vyrozuměl o způsobu vyřízení podnětu, a žalovanému proto podle § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vznikla povinnost sdělit mu, zda řízení zahájil, neshledal důvody k jeho zahájení, nebo podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu odmítl v záhlaví uvedeným usnesením, jelikož vyšel z toho, že žalobcem označené podání nebylo podnětem podle § 42

správního řádu. Připomněl, že postup při vyřizování žádostí o informace se řídí informačním zákonem, který v § 20 odst. 4 stanoví pouze omezené použití správního řádu.

[3] Podle městského soudu proto nebylo možné na žalobcův podnět vztáhnout § 42 správního řádu. Nešlo ani o přezkumné řízení podle § 16b informačního zákona, neboť se žalobce nedomáhal přezkumu rozhodnutí nadřízeného orgánu, nýbrž prohlášení nicotnosti procesního usnesení Drážního úřadu o přerušení řízení. Městský soud zároveň uvedl, že řízení o prohlášení nicotnosti z moci úřední v takové situaci nelze zahájit podle správního řádu, tím spíše ve vztahu k rozhodnutí procesní povahy vydanému v režimu informačního zákona.

[4] Žalobce odkazoval na judikaturu, podle níž může být nevyrozumění o vyřízení podnětu podle § 42 správního řádu nezákonným zásahem [rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 31. 10. 2022, č. j. 2 As 8/2022-27, a ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 As 259/2024-42]. Městský soud však dospěl k závěru, že tato judikatura dopadá pouze na případy, v nichž lze podnět podle § 42 správního řádu podat. Jelikož informační zákon takový postup v projednávané věci neumožňuje, žalovanému nevznikla povinnost žalobce vyrozumět o tom, jak s jeho podáním naložil.

[5] Městský soud proto uzavřel, že žalobce zjevně nebyl oprávněn domáhat se ochrany proti tvrzenému zásahu, a proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti žalobce, vyjádření žalovaného a repliky žalobce

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítá, že městský soud žalobu nezákonně odmítl. Podle něj je nerozhodné, že se podnět týkal řízení o žádosti o informace podle informačního zákona. Podnět podle § 42 správního řádu je samostatným podáním, které není součástí řízení o žádosti o informace ani jiného správního řízení. Může jej podat kdokoli, bez ohledu na to, zda je účastníkem dotčeného řízení. Požádá-li podatel podnětu o vyrozumění, správní orgán je povinen mu ve lhůtě 30 dnů sdělit, zda řízení zahájil, neshledal důvody k jeho zahájení, nebo podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Bylo proto na žalovaném, aby stěžovateli sdělil, jak s podnětem naložil. Splnění této povinnosti podle stěžovatele nemohl nahradit až městský soud v napadeném usnesení.

[8] Stěžovatel dále uvádí, že Drážní úřad v řízení o jeho žádosti o informace vůbec neměl vydat usnesení o přerušení řízení. Právě proti tomuto usnesení směřoval jeho podnět k zahájení řízení z moci úřední o prohlášení nicotnosti. Stěžovatel zároveň poukazuje na to, že Drážní úřad v pozdějším usnesení ze dne 2. 12. 2025 již jeho podání ze dne 4. 11. 2025 nepovažoval za žádost o informace. Tím podle stěžovatele odpadá argument městského soudu, že se správní řád v řízení podle informačního zákona nepoužije.

[9] Podle stěžovatele by výklad městského soudu vedl k nepřijatelnému závěru, že správní orgán nemusí na podnět podle § 42 správního řádu nijak reagovat, pokud dospěje k závěru, že se správní řád v dané věci nepoužije. Takový výklad podle něj nemůže v právním státě obstát. I tam, kde se správní řád nepoužije v plném rozsahu, se totiž podle § 177 odst. 1 správního řádu uplatní základní zásady činnosti správních orgánů. Správní orgán proto nemůže podání učiněné vůči němu bez dalšího ignorovat a odložit, aniž by se jím zabýval.

[10] Stěžovatel stejně jako v žalobě odkazuje na výše uvedenou judikaturu NSS, podle níž z § 42 správního řádu plyne správnímu orgánu povinnost vyrozumět podatele podnětu o tom, jak s ním

pokračování

naložil. Tato povinnost je podle stěžovatele vázána pouze na žádost podatele a není podmíněna tím, zda má podatel právo na zahájení řízení z moci úřední, ani tím, zda podnět skutečně povede k zahájení takového řízení.

[11] Stěžovatel konečně namítá, že městský soud nesprávně odmítl jeho žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako žalobu podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Městský soud podle něj nevysvětlil, proč by právě stěžovatel jako podatel podnětu nebyl oprávněn domáhat se ochrany proti tvrzenému zásahu. Z těchto důvodů navrhuje, aby NSS napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout. Městský soud podle něj žalobu správně odmítl, neboť § 42 správního řádu nebyl v projednávané věci použitelný, a žalovanému proto nevznikla povinnost stěžovatele vyrozumět o vyřízení podnětu.

[13] Podnět se týkal postupu při vyřizování žádosti podle informačního zákona, jenž v § 20 odst. 4 připouští použití správního řádu pouze v omezeném rozsahu. Samotné označení podání jako podnětu podle § 42 správního řádu proto nemohlo na věc vztáhnout režim tohoto ustanovení ani povinnost vydat sdělení ve lhůtě 30 dnů. Podání je totiž nutné posuzovat podle jeho obsahu a právního rámce věci.

[14] Judikatura NSS, na kterou stěžovatel odkazuje, je nepřiléhavá. Uvedená rozhodnutí řeší případy, v nichž bylo možné vycházet z použitelnosti § 42 správního řádu. V nyní projednávané věci je však sporné právě to, zda bylo toto ustanovení vůbec použitelné. Nelze proto mechanicky převzít závěr, že pokud podatel požádal o vyrozumění, vzniká správnímu orgánu vždy a bez ohledu na povahu věci povinnost vyrozumění vydat.

[15] U námitky použití základních zásad správního řádu žalovaný připouští, že se tyto zásady při postupu podle informačního zákona použijí, ale slouží spíše jako obecné interpretační vodítko. Nelze z nich však dovodit konkrétní procesní povinnost, kterou zákonodárce ve zvláštním procesním režimu nestanovil. Jiný výklad by popíral smysl zvláštní úpravy rychlého a méně formálního vyřizování žádostí o informace.

[16] Tvrzení stěžovatele, že Drážní úřad neměl v řízení o žádosti podle informačního zákona vydat usnesení o přerušení řízení, se podle žalovaného míjí s předmětem nynějšího řízení. V řízení o kasační stížnosti se neposuzuje zákonnost postupu Drážního úřadu, nýbrž pouze to, zda městský soud pochybil, odmítl-li žalobu směřující proti tvrzenému zásahu. Ani případná nezákonnost postupu Drážního úřadu by sama o sobě nezaložila povinnost žalovaného vydat stěžovateli sdělení podle § 42 správního řádu.

[17] K námitce nesprávného odmítnutí žaloby žalovaný uvádí, že stěžovatel netvrdil zásah do veřejného subjektivního práva, které by mu v daném právním režimu svědčilo. Tvrzené právo na sdělení podle § 42 správního řádu mu podle žalovaného nevzniklo, neboť toto ustanovení se na jím iniciovanou věc nepoužilo. I kdyby NSS dospěl k závěru, že městský soud měl žalobu procesně posoudit jinak, neměnilo by to podle žalovaného nic na tom, že stěžovateli tvrzené právo na vyrozumění nesvědčilo.

[18] Stěžovatel v replice namítá, že žalovaný pouze převzal argumentaci městského soudu, přestože v řízení před ním zůstal pasivní a k žalobě se nevyjádřil.

[19] Stěžovatel dále tvrdí, že argumentace žalovaného je vnitřně rozporná. Žalovaný zdůrazňuje omezené použití správního řádu v řízení podle informačního zákona, pomíjí však, že Drážní úřad sám vydal podle správního řádu usnesení o přerušení řízení. Tím dal podle stěžovatele najevo,

že od omezeného použití správního řádu upustil a řízení se transformovalo do standardního správního řízení, v němž se použije také § 42 správního řádu.

[20] Stěžovatel opětovně odkazuje na judikaturu NSS, podle níž je povinnost vyrozumět podatele o způsobu naložení s podnětem vázána pouze na jeho žádost. Nesouhlasí proto se žalovaným, že tato judikatura dopadá pouze na případy, v nichž je § 42 správního řádu použitelný.

[21] Není-li podle stěžovatele povinnost vyrozumět podatele vázána na jeho právo na zahájení řízení z moci úřední, nemůže být rozhodné ani to, zda se v dané věci správní řád použije plně, nebo jen omezeně. Podnět podle § 42 správního řádu je podle něj samostatným podáním, které není součástí řízení o žádosti o informace, a žalovaný jej proto měl vyrozumět o tom, jak s podnětem naložil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady neshledal.

[23] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Úvodem NSS konstatuje, že jelikož městský soud žalobu usnesením odmítl, je v řízení o kasační stížnosti oprávněn posuzovat pouze zákonnost tohoto postupu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Předmětem přezkumu je proto otázka, zda městský soud postupoval správně, odmítl-li žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou. (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). NSS naopak nepřezkoumává zákonnost usnesení Drážního úřadu o přerušení řízení ani jeho případnou nicotnost.

[25] Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud odmítne návrh, jestliže *byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou*. NSS v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004-59, č. 1043/2007 Sb. NSS, uzavřel, že tento postup „*lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjištělným bez pochyb okamžitě, zpravidla již ze žaloby samé. Pokud tomu tak není, musí soud návrh „propustit do řízení ve věci“, kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto ve věci rozsudkem. Neučiní-li tak, je jeho postup v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a znamená jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.).“* (obdobně rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 As 167/2019-36, č. 3973/2020 Sb. NSS, body 13 a 14).

[26] V případě zásahové žaloby vyplývá aktivní procesní legitimace z § 82 s. ř. s. Žalobce musí tvrdit, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu. NSS v bodech 31 až 35 rozsudku ze dne 27. 4. 2026, č. j. 8 As 196/2024-29, vysvětlil, že podmínka aktivní procesní legitimace k podání zásahové žaloby spočívá v tvrzení myslitelného dotčení právní sféry žalobce. Tato podmínka zahrnuje dvě dílčí kumulativní podmínky. Zaprvé musí žalobce dostatečně, jednoznačně a konkrétně popsat jednání či opomenutí správního orgánu, v němž spatřuje zásah, a provázat jej s dotčením své právní sféry. V tomto rozsahu jej tíží břemeno tvrzení, nikoliv důkazní. „*Druhá dílčí podmínka spočívá v samotné otázce, zda jednání popsané v žalobě může být vzhledem ke své povaze, původu či jiným okolnostem vůbec zásahem ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s. Má tedy charakter právní a objektivní, jelikož se odvíjí od objektivní právní reality (úpravy). Úzce souvisí se zásadou, že soud zná právo (iura novit curia). Pakliže je zjevné, že namítané jednání (opomenutí) **nemůže být za žádných okolností zásahem**, je bez významu otázka dostatečnosti*

pokračování

či myslitelnosti žalobního tvrzení, jelikož žalobce v takovém případě nemůže žádným svým tvrzením, jakkoli jednoznačným a konkrétním, založit myslitelnost dotčení své právní sféry.“

[27] Z uvedeného plyne, že zásahovou žalobu je třeba věcně projednat tehdy, pokud žalobce uplatní plausibilní tvrzení o zásahu do své právní sféry a nelze již bez dalšího uzavřít, že jeho veřejná subjektivní práva zjevně a nepochybně nemohla být dotčena. Naopak pokud žalobce sice zásah skutkově popíše, avšak **z objektivní právní úpravy je zřejmé**, že popsání jednání či opomenutí nemohlo za žádných okolností zasáhnout do práva, jehož ochrany se žalobce dovolává, chybí podmínka aktivní procesní legitimace a žalobu je třeba odmítnout. **Jinými slovy, vyžaduje-li závěr o nedostatku tvrzeného práva dokazování nebo skutkové hodnocení, je třeba žalobu projednat meritorně a případně ji zamítnout. Je-li však tento závěr výsledkem výlučně právního posouzení nesporných žalobních tvrzení a připojených listin, může soud žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.**

[28] Stejný princip vyplývá také z rozsudku NSS ze dne 12. 10. 2022, č. j. 6 As 68/2022-70, č. 4428/2023 Sb. NSS. NSS v bodě 31 uvedl, že aktivní procesní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí i zásahové žaloby se odvíjí od tvrzení, že byl žalobce napadeným úkonem zkrácen na svých právech, avšak musí jít o tvrzení alespoň plausibilní: „*Je-li tedy zjevné a nepochybné, že žalobce nemůže být nositelem práva, do něhož podle žalobního tvrzení správní orgán zasáhl, je namístě žalobu bez věcného projednání odmítnout jako návrh podaný osobou zjevně neoprávněnou.*“

[29] V nyní projednávané věci městský soud vyšel právě z uvedeného hlediska. Vycházel pouze ze žaloby, z podnětu stěžovatele a z usnesení Drážního úřadu, proti němuž podnět směřoval. Nebylo třeba provádět dokazování ani činit skutková zjištění nad rámec těchto listin. Rozhodné skutkové okolnosti nebyly sporné: stěžovatel podal žalovanému podnět k zahájení řízení z moci úřední o prohlášení nicotnosti usnesení Drážního úřadu o přerušení řízení a požádal o sdělení, zda byly shledány důvody pro zahájení takového řízení. Sporná byla pouze právní otázka, zda z takového podání mohlo stěžovateli vzniknout právo na vyrozumění podle § 42 správního řádu.

[30] Pro zodpovězení této otázky je tedy rozhodné, do jakého právního režimu stěžovatelův podnět směřoval. Stěžovatel v podnětu sám vycházel z toho, že Drážní úřad rozhodoval ve věci žádosti o informace podle informačního zákona a že pochybil právě tím, že nerespektoval zvláštní úpravu informačního zákona a použil správní řád. Celý obsah podnětu tedy směřoval k postupu Drážního úřadu podle informačního zákona. Závěrečná žádost stěžovatele, aby mu žalovaný sdělil, zda shledal důvody pro zahájení řízení o prohlášení nicotnosti usnesení, nemohla sama o sobě tento právní režim změnit.

[31] Podle § 20 odst. 4 informačního zákona se však použijí ustanovení správního řádu pouze v rozsahu, který informační zákon výslovně stanoví, v ostatním se správní řád nepoužije. NSS již v rozsudku ze dne 31. 10. 2023, č. j. 2 As 171/2022-23, v bodech 28 až 29, zdůraznil, že informační zákon představuje zvláštní, relativně ucelenou a méně formální procesní úpravu, jejímž smyslem je rychlé a efektivní poskytování informací. Nelze proto do režimu informačního zákona bez výslovné zákonné opory přenášet další instituty správního řádu, které zákonodárce nepřevzal. Samotná absence určité úpravy, zde úpravy podnětu obdobného podnětu dle § 42 správního řádu, podle NSS nesvědčí o mezeře v zákoně, je třeba zkoumat, zda zákonodárce daný institut nevynechal záměrně.

[32] Ustanovení § 20 odst. 4 informačního zákona stanoví použitelnost základních zásad činnosti správních orgánů, počítání lhůt, ochrany před nečinností, přezkumného řízení v rozsahu § 16b informačního zákona a § 178 správního řádu. Nepřebírá však § 42 správního řádu ani obecnou úpravu nicotnosti podle § 77 a násl. správního řádu. Právo na vyrozumění v zákonné lhůtě tedy podle § 42 správního řádu v režimu informačního zákona nemohlo vzniknout.

[33] Stěžovatel namítá, že jeho podnět byl samostatným podáním stojícím mimo řízení o žádosti o informace. Pro posouzení použitelného právního režimu však nebylo rozhodující formální označení podání ani závěrečná formulace žádosti o sdělení, nýbrž jeho obsah a věc, do níž směřovalo. Stěžovatel se podnětem domáhal prohlášení nicotnosti procesního usnesení vydaného při postupu podle informačního zákona. Právě tím byl určen právní rámec, v němž měl žalovaný podání posoudit. Městský soud proto nepochybil, pokud závěrečnou větu podnětu - „*Žádám tímto v zákonných lhůtách o sdělení, zda byly shledány důvody pro zahájení řízení o prohlášení nicotnosti usnesení.*“ - neposoudil jako žádost samostatně zakládající režim § 42 správního řádu.

[34] Na tomto závěru nic nemění ani tvrzení stěžovatele, že Drážní úřad neměl řízení o žádosti o informace přerušit podle správního řádu. Zákonost tohoto postupu Drážního úřadu není předmětem nynějšího řízení, neboť tím je pouze nezaslání oznámení o vyřízení podnětu, jak stěžovatel požadoval ve své zásahové žalobě. Případná nesprávná aplikace správního řádu Drážním úřadem by navíc nemohla změnit zákonem stanovený režim informačního zákona ani založit použitelnost dalších ustanovení správního řádu, která § 20 odst. 4 informačního zákona nepřebírá. Nesouhlasil-li stěžovatel s postupem Drážního úřadu při vyřizování své žádosti o informace, měl využít prostředky ochrany předvídané informačním zákonem, zejména přezkumné řízení podle § 16b informačního zákona, byly-li pro ně splněny podmínky.

[35] Judikatura, na kterou stěžovatel odkazuje, tento závěr nevyvrací. NSS v rozsudcích ze dne 31. 10. 2022, č. j. 2 As 8/2022-27, zejména body 16 až 21, a ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 As 259/2024-42, body 12 až 16, dovodil, že je-li § 42 správního řádu použitelný, má podatel, který o to požádá, samostatné právo být vyrozuměn o tom, jak bylo s jeho podnětem naloženo. Toto právo není podmíněno tím, zda má podatel právo na zahájení řízení z moci úřední ani zda podnět skutečně k zahájení takového řízení povede. Uvedená judikatura však neřešila situaci, v níž zvláštní zákon použití § 42 správního řádu v daném právním režimu nepřipouští. Nelze ji proto vykládat tak, že § 42 správního řádu založí právo na vyrozumění i tam, kde se správní řád podle zvláštní právní úpravy v tomto rozsahu vůbec nepoužije.

[36] Stěžovatel v kasační stížnosti dále odkazuje na základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 až 8 správního řádu. Tuto námitku však v žalobě neuplatnil v podobě samostatného tvrzení, že žalovaný porušil obecnou povinnost přiměřeně reagovat na jeho podání. Žalobou se domáhal ochrany proti tvrzenému zásahu spočívajícímu v nevydání sdělení podle § 42 správního řádu ve lhůtě 30 dnů. V rozsahu, v němž stěžovatel až v kasační stížnosti dovozuje nezákonnost zásahu z porušení obecných zásad správního řádu, jde proto o námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[37] NSS proto uzavírá, že stěžovatel sice byl podatelem podnětu a tvrdil, že nebyl vyrozuměn o tom, jak s ním žalovaný naložil, po právním posouzení však bylo již na základě žaloby a k ní připojených listin zjevné a nepochybné, že § 42 správního řádu se na jeho podání nevztahoval, a že tudíž stěžovateli nemohlo vzniknout tvrzené veřejné subjektivní právo na vyrozumění podle tohoto ustanovení. Stěžovatel proto nemohl být nositelem práva, do něhož mělo být podle žalobního tvrzení zasazeno.

[38] Městský soud tedy nepochybil, pokud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Meritorní projednání by bylo namísteť tehdy, pokud by závěr o nedostatku věcné legitimace vyžadoval dokazování nebo skutkové posouzení.

[39] NSS tímto závěrem neposuzuje zákonost usnesení Drážního úřadu o přerušení řízení ani jeho případnou nicotnost. Tyto otázky nebyly předmětem řízení o zásahové žalobě proti žalovanému.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Z výše uvedeného vyplývá, že napadené usnesení městského soudu není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[41] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. července 2026

L. S.

Pavel Molek v. r.
předseda senátu